

Di drååge (Autorin: Marie Tångeberg)

Da fälje san kåål, e stüpelwin schungt,
än made da woolkne man drååge nü stoont.

Da rabe üt hooft, sin lif foon papiir,
än bai en stuk tau ik nü dåt fliien ham liir.

Än ik tånk:

Åch, wus ik sü grut as man äine tööme,
wälj ik matiinjs ai fersööme,
än rid aw e drååge, ouer fälje än struum,
bloot iinjtooch präiwe, dåt as man druum.

Dan löked ik önj di stork sin samerboog rin
än frååged: Stork Mader, hüng as dåt brädjen ferlim?
Ik säägeld ouer e ååpeltün ääder e krouf
än pluked da beeste foon boowne me ouf.

Än swuid ik ouer da buumetoope bai Leek,
lååsid ik Kloi Kåteegern aw besäk.
Än drååwed ik Kårl Krååge än Hine Haister,
we schüütjen tu håks önj e woolkne kapaister.

Än ik tånk:

Åch, wus ik sü grut as man äine tööme,
wälj ik matiinjs ai fersööme,
än rid aw e drååge, ouer fälje än struum,
bloot iinjtooch präiwe, dåt as man druum.

(In: Johannsen, Greta (Hg.). 1986. *Bai üs tu hüüs. Textheft friesisch – deutsch*. Fahrerhoff: o.V. S. 25.) [Auch in: *Leesebök 1*, S. 38 und in *Dachte foon e moore*, S. 41]